

Laivas

1981 m. Nr 6
Lapkritis — Gruodis
November — December

Džiugios Kūdikėlio Jėzaus užgimimo šventės ir Naujųjų metų proga „Laivo“ redakcija, administracija ir visi tarnautojai karštai sveikina malonius „Laivo“ skaitytojus ir linki gausios Dievo palaimos.

TURINYS

Kalėdų senelis ir dieviškasis kūdikėlis — J. Vaškas	1
Kristaus karalystės prasmė — vysk. V. Brizgys	4
Testamentas — Albina Brazauskaitė-Razmienė	5
Mes esame Kristaus Bažnyčia — Kun. Augustinas Steigvila	6
Svarbiausioji gyvenimo pusiausvyra — kun. Juozas Prunskis	9
Beatifikacijos Bylos Žinios	
Kaip eina Dievo tarno arkiv. Jurgio Matulaičio beatifikacijos	
byla — J. Vaišnora, MIC	11
Kai kurie arkiv. Matulaičio būdo bruožai	12
Padėkos ir aukos	14
Ištikimybės diena — arkiv. Angelo Palmas	15
Gyvenimo Žodis — Chiara Lubich	16
Baigė Turino drobulės tyrimus — Algis Pužauskas	18
Maldos apaštalavimo intencija	20
Iš religinio gyvenimo	21

Šio Laivo numerio viršelį puošia Seselės Mercedes piešinys, vaizduojas Mariją su kūdikiu tarpe lietuviškų kryžių.

Laivas

Religinio ir tautinio gyvenimo dvimėnesinis žurnalas. Eina 61-ji metai.

Leidžia Marijonų vienuolija.

Adresas: 4545 West 63rd St., Chicago, Ill. 60629.

Telefonas: LUdlow 5-9500.

Kaina metams: Amerikoje ir Kanadoje — \$4.00, kitur — \$5.00.

Redaktorius Kun. J. Vaškas, MIC

LAIVAS (THE SHIP), (U.S.P.S. 301-600), is published bimonthly at 4545 W. 63rd Street, Chicago, Ill. 60629, by St. Casimir American Province of the Congregation of Marian Fathers of the Immaculate Conception of the B.V.M. Second class postage paid at Chicago, Ill. Subscription: \$4.00 yearly in U.S.A. and Canada. Foreign: \$5.00 yearly; 50c single issue. POSTMASTER: Send address changes to LAIVAS, 4545 W. 63rd Street, Chicago, Ill. 60629.

Kalėdų senelis ir dieviškas Kūdikėlis

J. Vaškas

Kalėdų senelis

Angliškai Kalėdų senelis vadinamas „**Santa Claus**“. Šis vardas yra kildinamas iš 4-tame šimtmetyje gyvenusio šv. Nikalojaus, gimusio, sakoma, Pataroje, Licijoje, kuri buvo viena Mažosios Azijos provincijų. Licijos sostinė buvo Myra, o šv. Nikalojus buvo jos vyskupas ir buvo palaidoti jos katedroj. Vėliau jo palaikai buvo perkelti į Italijos miestą Bari, prie Adrijos jūros, kur jie ir šiandien guli. Graikų istorikai rašo daug nuotykių įvykusių jo gyvenimo istorijoje, kurių kiti to laiko istorikai nemini, taip kad dėl kai kurių jų autentiškumo tektų paabejoti.

Iš visokių pasakų apie jo gyvenimą yra ir ši. Nikalojaus tėvai buvę turtingi, bet mirę kai jis dar buvo tik jaunas vaikinys, tauraus būdo, geros ir gailios širdies, palikdami jam visą savo turtą. Atsitiko, kad vienas Pataros pilietis nustojo viso savo turto. Jo nelaimę didino ir ta aplinkybė, kad turėjo išlaikyti tris jau suaugusias dukreles, kurios be kračio, negalėjo rasti sau vyro, už kurio galėtų tekėti. Nelaimingas tėvas, nerasdamas kitos išeities, buvo jas beatiduodęs į paleistuvių namus, kad bent šiuo būdu visiems būtų duonos. Sužinojęs apie tai gerasis Nikalojus, vieną vakarą, kai jau buvo sutemę, įmetė pro nelaimingos šeimos namų atdarą langą auksinų maišelį, kaip kraitį vyriausiai mergaitei. Ta, turėdama kraitį, greit rado sau tinkamą vyrą ir išteikėjo. Nikalojus tą patį pakartojo vidurinei ir jauniausiai mergaitei, kurios, turėdamos po kraitį, irgi laimingai išteikėjo. Tačiau paskutinį kartą tėvas, pasislėpęs, jau laukė savo ir dukrų nežinomo geradario. Kai šis trečią kartą įmetė auksinų maišelį, tėvas jį nučiupo ir

ėmė rankas bučiuot ir ašarodamas dėkoti už jo tokį neapsakomą gerumą bei dosnumą. Tačiau kiek šioj pasakoj yra tiesos vienas Dievas težino.

Šv. Nikalojus mirė gruodžio 6 d., beveik prieš pat Kalėdas. Dėl tos aplinkybės atsirado paprotys Kalėdų išvakarėse, vaikams jau sumigus, padėti jiems dovanų po gražiai papuošta eglute ir Kalėdų rytą, vaikučiams atbėgus prie eglutės ir klykiant iš džiaugsmo ir laimės, papasakoti, kad tai šv. Nikalojaus geriems vaikučiams atneštos Kalėdų dovanos.

Ši pasaka yra pagrindas gražaus papročio dalyti dovanas Kalėdų metu gero ir meilingo šv. Nikalojaus vardu. Jis ypač stiprus Vokietijoje, Šveicarijoje ir Olandijoje. Amerikoje jį išpopularino olandų protestantai iš New Amsterdam (dabartinio New York miesto), kurie katalikų šventąjį pavertė šiaurės raganium su briedžiais traukiamom rogėm dangaus skliautu ir namų kaminais nusileidžiančiu su didžiausiu dovanų maišu į žmonių salonus. Šitokiu būdu šv. Nikalojaus vardas — per **Sint Klaes** — tapo mūsų laikų **Santa Claus**, Kalėdų senelis.

Santa Claus yra tapęs didžiųjų prekybininkų vergu

Šiandien svarbiausias jo tikslas yra stovėti prie didžiulių, universalinių parduotuvių, linksmi skambučiu skambinti ir traukti žmonių dėmesį į save bei savo kostiumą, tuo praeiviams primindamas, jog viduj yra įvairių įvairiausių kalėdinių dovanų kiekvieno amžiaus žmogui. Tuo pačiu laiku be paliovos liejasi iš tų krautuvių garsintuvų džiugios kalėdinių religinių giesmių bei linksmos pasaulietinių dainų melodijos. Kaipgi

žmogus atsispirsi tokiai džiugiai nuotakai, nors tik dirbtinei, ir įeini vien tik pasižiūrėti, o ne pirkti. Bet kur tau. Sykį įėjęs į vidų, tai kaip musė voro tinkle. Jau baigta.

Prekybininkai gerą algą moka Santa Claus'ui už gerai suvaidintą vaidmenį, t.y. už suviliojamą didesnio žmonių skaičiaus į savo didžiules parduotuves dovanų artimiesiems pirkti. Santa Claus tarnauja prekybininkams, o šie vergauja savo dievui — nepasotinamam gobšumui — panaudodami tam net ir švenčiausius Bažnyčios laikotarpius.

Po Kalėdų daug kas atpinga

Ar pastebėjote, kaip tuojau po Kalėdų tos pačios prekės tuojau atpinga? Sakym, kalėdinės sveikinimų kortos parduodamos puse kainos. Dėl ko? Dėl to, kad prekybininkas nori lentynas ištuštinti vėlykinėms kortoms. Nors ir mažiau pernykščių prekėmis pelnys, vis tiek nuostolio neturės. Dėl ko drabužiai, batai ir kitokia apranga atpinga? Dėl tos pačios priežasties. Moterų mados, stiliai nuolat keičiasi: vyrų kiek rečiau. Bet vis dėl tos pačios priežasties: kad neatrodytų kitiems atsilikę. Dėl to prekybininkams reikia šių metų mados drabužius išparduoti, kad pavasarį Velykoms būtų vietos vitrinose, stalčiuose ir lentynose vėliausio fasono drabužiams atitinkamai brangesnėmis kainomis. Šitokiu būdu visiems nuoširdiems krikščionims brangi žmonijos Atpirkėjo ir Išganytojo šventė yra šlykščiai paverčiama priemone supagonėjusių prekybininkų kišenes auksu pripildyti. Užuo garbinę Dievą, jie garbina auksą, kurį mirdami vis tiek palieka žemėje.

Kalėdų senelis ir Dievo Sūnelis

Kalėdų senelis yra paprastas, nuodėmingas žmogus. Dievo Sūnelis — kūdikėlis Jėzus — yra viengimis Dievo Tėvo ir Marijos Sūnus. Jis yra įsikūnijęs Dievas — drauge Dievas ir žmogus. Kaip tai galėjo įvykti yra Dievo begalinės meilės

paslaptis: Dievas su dviem prigimtīm — dieviškąja, kurią amžinai turi iš Tėvo, ir žmogiškąja, kurią laike priėmė Šv. Dvasios visagalybe iš Mergelės Marijos. Kūdikėlis Jėzus yra tas amžinasis Dievo Sūnus, kuris, prieš beveik 2,000 metų įsijungė su savo dievišku Asmeniu ir dieviška prigimtīm į žmonių istoriją.

Didžiausia, pirmoji ir tikroji Kalėdų dovana

Savo visagalingu Žodžiu visatos ir pirmojo žmogaus sukūrimas buvo laisviausias begalinės Dievo meilės ir gerumo išsiliesimas bei ženklas. Taigi, iš viso pirmoji Dievo dovana žmogui buvo jo sukūrimas; antroji — jo atpirkimas. Tačiau nusikaltusios žmonijos atpirkimas ar atkūrimas, bei atskirų josios narių išganymas per to Dievo Žodžio tapimą žmogum nekalčiausios Mergelės Marijos įsčiose Šv. Dvasios veikimu buvo dar didesnis tos begalinės Dievo meilės ir gerumo įrodymas.

Dievas taip mylėjo savęs nevertą žmoniją, kad jai **PADOVANOJO** savo viengimį Sūnų jai atpirkti. Štai pirmoji ir didžioji Kalėdų dovana — **Dievo Tėvo viengimio Sūnaus užgimimas pasaulyje iš Mergelės Marijos TIKRU ŽMOGUM**. Priimdamas žmogaus prigimtį Marijos įsčiose, Dievo Sūnus anaipol neatsisakė savo dievybės, ar iš jos išsivilkę, tik savo žmogyste ją užslėpė.

Nuo tos valandos Dievo Sūnus, skirdamasis nuo Tėvo ir Šv. Dvasios ne tik išvidiniais, amžinaisiais kilmės santykiais, bet ir tuo, kad laiko pilnybėje priėmė iš Mergelės Marijos tikrą žmogaus prigimtį, suteikė savo dievišku Asmeniu savo žmogiškiems veiksams begalinės vertės. Tai buvo reikalinga žmonijai vėl sutaikinti su Dievu. Tą padaryti galėjo tik begalinė Dievo meilė ir gerumas. V. Jėzus kaip **ŽMOGUS**, tačiau savo dieviškojo Asmens dėka, atpirko žmoniją ir pelnė kiekvienam jos nariui iki pasaulio pabaigos begalinių malonių savo sielai išganyti.

Išminties Sostas. Raižinys dramblio kaule padarytas devintame šimt-metyje, greičiausiai, Egipte.

Maža to, kai kurie V. Jėzaus sekėjų ir mokinių, negalėdami **tikėjimu** priimti Dievo Žodžio: „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys tą duoną — gyvens per amžius. Duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas už pasaulio gyvybę“ (Jn 6:51), pasipiktinę jį paliko, jis dar griežčiau ir aiškiau pakartojo: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno ir negersite jo kraujo, neturėsite savyje gyvybės! Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną“ (Jn 6:53, 54).

Štai kita neįkainojamos vertės dovana — mūsų išganymo sąlyga, — kurią tas dieviškasis **KŪDIKĖLIS** turėjo mums suteikti po 33 metų Paskutinės vakarienės metu, įsteigdamas šv. Mišių auką ir Švč. Sakramentą. Bet tam reikėjo, kad jis pirma užaugtų.

**Dievo meilei galima atsilyginti
tik iš dėkingos meilės plaukiančiais
klusnybės darbais**

O ką tai reiškia? Tegu pats V. Jėzus atsako: „ne kiekvienas, kuris man šaukia ‚Viešpatie, Viešpatie!‘ įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią (Mt 7:21). O kur tą Tėvo valią rasime? Gi dešimtyje Dievo Mozei duotuose įsakymuose, Kristaus

meilės įsakyme — mylėti Dievą virš visko, o artimą, kaip patį save ir Kristaus įsteigtos Bažnyčios sąžinę saistančiuose potvarkiuose. Ten yra Tėvo valia. Ten jis pasisako, kokios kalėdinės dovanos jis nori iš mūsų. Ar mums tai rūpi? Ar daug paisome?

Svarbiau, atrodo, nepamiršti už 3,000 mylių gyvenančiam draugui kalėdinį atviruką pasiųsti, negu nuoširdžią išpažintį atlikti, vėl susitaikinti su Dievo dovana kiekvienam žmogui — savo Sūnumi Jėzumi Kristumi, — kuris savo kraujo kaina ant Kalvarijos atpirko kiekvieną mūsų.

Šv. Jonas apaštalas pirmame savo laiške rašo: „Mes mylime, **nes Dievas mus pirmas pamilo**“. Jei kas sakytų: „Aš myliu Dievą“, o savo brolio nekęstų, — tasai melagis“ (I Jn 4:20). Tęsdamas tą pačią mintį kitame skyriuje šv. Jonas toliau rašo: „Iš to pažįstame mylį Dievo vaikus, kad mylime Dievą ir jo įsakymus vykdome. Nes tai ir yra Dievo meilė — jo įsakymus vykdyti. O jo įsakymai nėra sunkūs“ (I Jn 5:2-3).

Štai kokia turi būti mūsų pagrindinė ir svarbiausioji Kalėdų dėkingumo ir meilės dovana dangaus Tėvui, kad žemėn atsiuntė savo viengimį Sūnų mums atpirkti ir išganyti — vykdyti jo meilės įsakymus. Priešingai elgtis būtų didžiausios Dievo dovanos paniekinimas.

KRISTAUS KARALYSTĖS PRASMĖ

Vyskupas V. Brizgys

Kristui taikoma valdovo ir karaliaus sąvoka. Yra sunku išreikšti žodžiu tai, ką šiek tiek ar pilnai suprantame. Valstybės valdovas, karalius mūsų kasdieninės kalbos prasme neturi beveik nė panašumo tai sąvokai, kurią turime apie Dievą. Tarp žmonių valdovų, kokie jie bebūtų savo asmenine verte, yra garbingų ir menkų. Jie yra labai ribotos teritorijos, nedidelio skaičiaus žmonių trumpalaikiai valdovai. Kristaus valdovo sąvoka neturi nieko bendro

su žmogaus valdovo sąvoka.

Kristus Dievas yra Meilė, ir mūsų protui jo beribė karalystė pirmoje vietoje yra meilės karalystė. Ir tą meilę taip pat mums sunku suprasti, dar sunkiau pasakyti žodžiu. Kristaus Valdovo Mišių prefacioje kartojama, kad jo karalystė yra tiesos, gyvenimo, teisingumo, meilės ir ramybės karalystė, bet ir ši mūsų žodžių litanija nepasako visko, ką protu suvokiame.

Jeigu išmintingas žmogus nesidžiaugia pats vienas jokia gėrybe — talentais, dorybėmis, net medžiaginėmis gėrybėmis, tai tuo labiau Dievas. Jam nepakanka būti laimingu vienam, nes jis yra Meilė. Meile ir laime jis nori dalintis su kitais. Iš šio dieviško noro dalintis meile ir laime yra sutverta žmogaus proto dar neapimta, nepažinta, nesuprasta visata, ką vadiname pasauliu; iš čia mums dar paslaptingas dvasių-angelų pasaulis; iš čia žmonių sielų pasaulis — mūsų protui nežinomas jau sutvertų sielų skaičius, o dar nežinomesnis, kiek bus jų sutverta ateityje. Taip trumpais ir nevykusiais žodžiais bandome pasakyti, kokia prasme ir kieno Kristus yra ir kokia prasme nėra Valdovas.

Kristaus karalystėje viskas valdoma meile. Sąmoninga būtis, kokia yra ir žmogus, pilnai ne tik neįvertinama, o pilnai net nesidžiaugia veltui gauta gėrybe. Jis daug laimingesnis, jeigu ta pati gėrybė yra vienaip ar kitaip užsitarnauta. Gi jaučiasi dar laimingesnis, jeigu iš meilės su kuo nors tuomi pasidalina. Dievo tvarkoje angelai ir žmonės yra tokie, kad jie patys sprendžia savo likimą. Dievas davė angelams ir žmonėms gyvenimo kelią, kurį savo kalboje žmonės vadina įsakymais, ir paliko laisvą valią tuo keliu eiti ar neiti, aiškiai pasakydamas, kad tuo keliu einame į laimę, o jo nepaisant į pražuvimą. Žmogus gimęs ne trumpam laikui, o amžinam gyvenimui. Amžinos laimės pasiekęs žmogus jaučiasi ją ne veltui gavęs. Jis jaučiasi užsitarnavęs, tada ir laimė jam pilnesnė. Gi to nesiekdami, kaip įvyko su dalimi angelų, žmonės tampa ne Dievo nubausti, o nubaudžia patys save, sąmoningai pasirinkdami būti be Dievo. Kai paprastame gyvenime žmogus nepaiso pavojaus įspėjimų, o elgiasi saviškai ir patiria nelaimę — susižaloja ar net žūsta, tai kalti ne tie, kurie jį įspėjo, o jis pats, kad nepaisė.

Kai žmogus apsilenkia su amžinąja laime, nepatenka palaimintųjų skaičiui Kristaus karalystėje, tai klaidingai esame pratę sakyti, kad Dievas pasmerkė, atmetė, nubaudė. Žmonės patys stebisi Dievo

TESTAMENTAS!

Albina Brazauskaitė-Razmienė

Tu pasakyk, šiaurus vėjeli,
Dienelei mano paskutinei,
Kad neatskirtų mano jie vargelio,
Kad jį guldytų su manim kape.

Tu paklausyk, šiaurės vėjeli,
Visų žmonių surinki vargą
Ir jį sudėk į mano kapą,
Kad nebespaustų jis kitų.

Tu akmenėli, pats sunkiausias,
Prislėk vargą tu visų žmonių.
Gulėk per amžius tu ant mano kapo.
Neleisk pakilt daugiau, oi ne.

Pasvirk ant mano kapo, kryžiau,
Lengvesnis būsi tu nei pūkas.
Nors jausiu tave per amžius,
Nebūsi tu sunkus daugiau, oi ne.

Stovėk per amžius tu ant mano kapo,
Neleisk žmonėms, kad tave neštų.
Rymok per amžius tu ant mano kapo,
Nebūsi tu sunkus daugiau, oi ne.

kantrybe, kartais pradeda net priekaištauti, ne vienas ima abejoti Dievo buvimu, kad Dievas nebaudžia jam piktžodžiaujančių, prieš jį ir jo tikinčiuosius kovojančių. Jeigu Dievas meilės turėtų tik tiek, kiek turi žmogus, tai ir kantrybės netektų kartu su žmonėmis. Jeigu geri tėvai parodo tiek daug meilės ir kantrybės klystantiems savo vaikams, džiaugiasi jų susipratimu, pasitaisymu, tai Dievo meilė kiekvienam žmogui yra didesnė negu geriausių tėvų. Dievas laukia, kad žmogus susiprastų. Laimingi, kurie laiku susipranta ir pasigenda Dievo ir jo kelių.

Būdami skirti būti Dievo laimės dalininkais, jeigu norime būti nors kiek panašūs į tuos, kurių ta laimė yra ir bus, tai iš meilės Dievui ir artimui turime

MES ESAME KRISTAUS BAŽNYČIA

Kun. Augustinas Steigvila, MIC

Kai pasaulis skendėjo antro pasaulinio karo gaisre, popiežius Pijus XII paskelbė encikliką apie „Mistinį Kristaus Kūną“ kaip atsakymą į šio amžiaus problemas. Tat labai naudinga bus įsigilinti į šią svarbią mūsų tikėjimo tiesą ir tikrovę, kurioje mes gyvename.

Bandysime atsakyti į šiuos tris pagrindinius klausimus:

1. Kas yra tas mistinis Kristaus Kūnas?
2. Kokia yra mūsų paskirtis šiame Kristaus Kūne?
3. Kaip sustiprinti tą Mistinį Kristaus Kūną?

1. Pradėsime svarstyti: **Kas yra tas mistinis Kristaus Kūnas?** Atsakome, kad šis mistinis Kristaus kūnas yra Kristaus įsteigtoji Bažnyčia, gimusi iš atvertos Jėzaus širdies ant kryžiaus ir sutvirtinta Sekminių dieną Jeruzalėje.

Šio mistinio kūno galva yra pats Kristus, jo siela yra Šventoji Dvasia ir jo motina yra Šv. Mergele Marija. O visi tikintieji esame to mistinio kūno nariai. Vieni jų užima hierarchinį arba vadovaujamąjį vaidmenį: kaip popiežius, regimoji Bažnyčios galva, kardinolai ir vyskupai jo pagalbininkai, bei kunigai Bažnyčios tarnai Dievo Žodžio skelbime ir sakramentų teikime.

Visi kiti tikintieji yra glaudžiai sujungti su mistinio kūno galva — Kristumi, su jo

siela — Šv. Dvasia ir jo Motina — Šv. Mergele Marija per bažnytinę hierarchiją vieno ir to paties tikėjimo, vienos vilties ir vienos meilės ryšiais.

Visi buvome įjungti į tą mistinį Kristaus kūną, į jo Šventąją Bažnyčią krikšto metu ir esame palaikomi Dievo malonės dėka, maitinami Kristaus gyvuoju žodžiu, jo šv. Kūnu ir Krauju, sujungti vieno tikėjimo išpažinimu, vienos vilties gavinami ir vienos meilės apjungti.

Kiekvienas Bažnyčios narys yra svarbus, jeigu tiktai pasilieka vienybėje su Kristumi. Ką toks narys daro, tai prisideda prie viso Kristaus kūno augimo ir jo patobulinimo. Tačiau kiekvieno nario blogas elgesys arba nuodėmė kenkia visam Kristaus kūnui. Kiekvieno nario apsilaidimas silpnina tą kūną, o kiekviena sunki arba mirtina nuodėmė padaro gyvą žaidžą šiame gyvame Kristaus kūne. Todėl mūsų geras ar blogas elgesys kartu veikia į visą mistinį Kristaus kūną.

Šv. Povilas todėl teisingai pastebi, kad jei vienas kūno narys serga, jis veikia į viso kūno sveikatą, jį silpnindamas; priešingai, kiekvienas sveikas kūno narys padeda visam kūnui išlikti sveikam. Todėl mes jau nebegyvename sau vieniems, bet gyvename ir mirštame kartu Kristuje, viename jo kūne — Bažnyčioje.

2. Kitas klausimas yra sekantis: **kokia yra to mistinio Kristaus kūno narių paskirtis arba misija?** Nors šio kūno nariai yra skirtingi ir atlieka įvairias funkcijas, tačiau visi jie privalo klausyti vienos ir tos pačios galvos — Kristaus, visi privalo būti vadovaujami tos pačios Šv. Dvasios ir pasilikti artimoje vienybėje su Motina Šv. Mergele Marija, kad visi „būtume šios žemės druska ir šio pasaulio šviesa“.

Visi mes privalome būti šios žemės druska, kuri priduoda skonį ir apsaugoja

dalintis su kitais ta galimybe pasiekti amžinąją laimę ir tuo laimės jausmu, kiek galime jo patirti šiame gyvenime: ne tik tėvai su savo vaikais, mokytojai su mokiniais, kunigai su savo žmonėmis, o visi padėdami vieni kitiems. Daug ko galime duoti vieni kitiems. Mes galime padėti vieni kitiems, tapti ir amžinai pasilikti Dievo karalystės ir laimės dalininkais.

Šventoji Šeimyna. Murillo piešinys.

nuo sugedimo. Tačiau druska privalo būti šviežia ir nesugedusi. Kitaip ji nustoja savo galios ir būna išmetama laukan. Druska privalo ištirti, kad ji būtų naudinga, kitaip kas norės ja naudotis? Tokios druskos pavyzdys gali būti Dievo tarnas arkivyskupas Jurgis Matulaitis, kuris savo dienoraštyje prašė Dievo: „Leisk man būti žemės trąša, kad patręšus geriau augtų Dievo sėkla“!

Privalome taip pat būti šio pasaulio šviesa, kuri apšviečia ir sušildo žmonių protus ir širdis. Toji šviesa turi būti autentiška, tai yra evangeliška. Mes turime šviesti ne savo šviesa, bet perduoti Kristaus Evangelijos šviesą savo gyvenimo pavyzdžiu ir gyvu žodžiu. Ir čia Dievo tarnas arkiv. Jurgis Matulaitis gali būti mums

pavyzdžiu. Savo dienoraštyje jis taip rašė: „Viešpatie, duok kad būčiau toji žvakė tavo Šv. Bažnyčioje, kuri pamažu sudegama apšviestų aplink esančius“.

Tokiu būdu Dievo tarno Jurgio asmenyje išsipildė Kristaus žodžiai, kuriais jis kvietė savo mokinius: „Tegul šviečia taip jūsų šviesa, kad žmonės matydami jūsų gerus darbus, šlovintų mano Tėvą esantį danguje“. Kas pažinojo mūsų Dievo tarną arkiv. Jurgį Matulaitį, tas pasakė: „Tikrai aš mačiau Dievo žmogų“.

Tebūnie paduotas kitas jaudinantis pavyzdys iš mūsų tautos gyvenimo. Kai antrojo pasaulinio karo metu iš Rytprūsių bėgo minios žmonių Lietuvon, kad save išgelbėtų nuo bado pavojaus, mūsų broliai lietuviai jiems atvėrė duris ir juos išgelbėjo

nuo mirties. Štai viena motina su dviem vaikučiais buvo priimta kartą į vieno ūkininko namus: šeimos tėvas pasodino ją su vaikais prie stalo ir atidavė paskutinį duonos kepalėlį, užleido savo lovą ir apklojo savo kailiniais, o pats atsigulė ant grindų. Toji motina negalėjo užmigti iš susijaudinimo, dėl tos artimo meilės šilumos, kuria ji su savo vaikais buvo sušildyti.

Taip pat viena lietuvė motina, ištremta tolimame Sibire atliko gražią krikščionies misiją. Ji priruošė vaikučius ir rusų jaunimą prie krikšto ir nesant kunigui juos pati pakrikštijo ir mirė lyg toji žvakė degdama dėl kitų Kristaus meilės šviesa.

3. Lieka paskutinis klausimas: **koku būdu sustiprinti mistinį Kristaus Kūną?** Kristaus mistinį kūną galime sustiprinti vis labiau jungdamies su to kūno galva — Kristumi, su to kūno siela — Šv. Dvasia ir su to kūno motina šv. Mergele Marija, tuo pačiu didindami mūsų tikėjimą, stiprindami mūsų viltį ir krikščionišką meilę.

Nuoširdus ryšys su Kristumi

Mūsų ryšys su Kristumi bus tikrai nuoširdus, kai mes klausome jo balso, kuris byloja per Evangelijos puslapius. Kai mes stengsimės savo gyvenimą derinti prie Kristaus Evangelijos tiesų, kurios duoda prasmę mūsų gyvenimui. Daugelis pritaiko Evangeliją prie savo gyvenimo, sudarydami tokiu būdu savo evangeliją pagal savo skonį. Tokia evangelija neduos vaisių, nes ji yra dirbtina ir praskiesta. Evangelija tik tada duos vaisių, kai mūsų gyvenimas eis pagal jos nurodymus. Mūsų gyvenimas pasikeis, kai mes rimtai pradėsime gyventi pagal Evangeliją, kaip daro daug žmonių. Mūsų parapijoje Argentinoje būrys tikinčiųjų susirenka kartą per mėnesį, perskaito Evangelijos tekstą ir visi mėnesio laikotarpyje bando įgyvendinti tą Evangelijos tiesą, pavyzdžiui: „Aš noriu labiau gailestingumo, negu aukos“, sako Kristus. Stengiamės visi vykdyti gailestingumo darbus ir paskui sėkmadienį atnešti kartu prie Mišių aukos.

Ypatingu būdu jungiamės su Kristumi šv. Mišių Aukoje, kur netiktai klausome jo žodžių, bet kartu su juo meldžiamės ir kartu jungiamės šv. Komunijoje, kad tapume vienas kūnas ir viena dvasia, kad gyventume su Kristumi ir su juo veiktume kartu. Tuomet jungiamės ir tarp savęs Kristuje ir stipriname mistinį Kristaus kūną.

Tuomet mūsų visi darbai, ypač artimo meilės darbai įgauna antgamtinės vertės, jie prisideda prie mistinio kūno augimo ir brendimo. Tokiu būdu skleidžiamo Dievo karalystę žemėje ne vien žodžiu, bet gyvu pavyzdžiu ir meilės darbu.

Taip pat labai sėkmingas būdas stiprinti mistinį Kristaus kūną yra mūsų kančia, noriai iš Dievo rankų priimta. Nes pats Kristus pasauliui išganyti pasirinko kančios kelią, tuomi atsisteisdamas už žmonijos nuodėmes ir sutaikindamas su Dievu. Meksikoje yra sąjūdis pavadintas: „Union de Enfermos Misioneros“, išvertus reiškia — „Ligoninių (Invalidų) misinierių Sąjunga“, kuriai gali priklausyti ligoniai ir sveiki, kurie aukoja savo kančias, ligas ir skausmus už žmonijos gerovę. Nėra krikščionio sveiko ar ligonio, kuris negalėtų kuo nors prisidėti prie to mistinio Kristaus kūno augimo ir sustiprinimo ir Kristaus Bažnyčios plitimo. Viską ką tik darome vienybėje su Kristumi turi didžios vertės, net stiklinė šalto vandens paduota Kristaus vardu turės savo užmokestį.

Atvirumas šv. Dvasiai

Kristaus mistinio kūno siela yra Šv. Dvasia, kuri gaivina, išjudina ir pašventina Bažnyčią. Šv. Dvasia gaivina Bažnyčią ir ją išlaiko nuolatos gyvą. Šv. Dvasia išjudina ją imtis didžiųjų darbų ir ją pašventina, išliedama tikinčiųjų širdyse savo dovanų.

Norėdami sustiprinti savo Bažnyčią turime sueiti į glaudų ryšį su Šv. Dvasia, kuri jungia visus jos narius meilės ryšiu. Šv. Dvasia suteikia jėgos nugalėti piktąją dvasią, kuri bando skaldyti krikščionis. Piktąją dvasią, kuri nuo pradžios suve-

džioja žmoniją, nori ypatingai mūsų laikais suvedžioti net ištikimus krikščionis, siūlydama įvairias pagundas: kovoti dėl medžiaginių gėrybių, kovoti dėl tuščios garbės, kovoti dėl valdžios. Kiek daug žmonių pasidavė šioms pagundoms: dėl medžiaginių gėrybių atsisakė dvasinių Dievo dovanų, dėl tuščios garbės prarado krikščionišką orumą, o dėl noro valdyti, visai pamiršo Kristaus naują įstatymą: mylėti savo artimą ir jam gero linkėti. Atrodo, kad piktoji dvasia jau valdo žmoniją, kaip Dostojevskio antikristas, kuris, pasiūlęs žmonijai duonos ir „civilizacijos“ gėrybių, bando valdyti visus geležine lazda, nauja vergija.

Mums krikščionims todėl labai svarbu yra vadovautis Šv. Dvasios įkvėpimu atsispirti piktosios dvasios pagundoms ir pašventinti save ir savo aplinką Šv. Dvasios galybe ir dovanomis. Kad galėtume veikti Šv. Dvasia mumyse, reikalinga yra maldos dvasia.

Modernusis žmogus bando pats savo jėgomis sukurti naują pasaulį, bet pamiršta, kad naujo pasaulio, arba krikščioniškos civilizacijos kūrimas turi ateiti per Šv. Dvasią, per nuoširdžią maldą.

Didysis vokiečių rašytojas Reinhold Schneider yra pasakęs: „Nur den Betern wird es noch gelingen die Welt zu retten“, išvertus reiškia — tiktai maldos žmonėms dar pavyks pasaulį išgelbėti!

Mes krikščionys turime vėl grįžti prie maldos, jei norime atsinaujinti ir atnaujinti šios žemės veidą, kaip Sekminių šventės antifonoje skaitome: „Siųski savo Dvasią ir bus sutverta ir atnaujinsi žemės veidą“. Tik Šv. Dvasios pagalba mes galime patys atsinaujinti ir atnaujinti pasaulį.

Kad Šv. Dvasia veikia stipriai ir mūsų laikais, mes pastebime iš mūsų tautos sūnų ir dukrų gyvų pavyzdžių. Visiems yra labai gerai žinomas kun. Zdebskio apsigynimas teisme, kur jis viešai paliudijo Kristų ir jo Evangeliją, eidamas į kalėjimą; arba kaip Nijolė Sadūnaitė save laikė laimingiausią tą momentą, kai teisėjas jai pranešė Sibiro tremties nuosprendį. Ji laikė save laiminga, kad galėjo dėl Kristaus ir jo Bažnyčios eiti Sibirą ir kentėti ištėmimą, nes Šv. Dvasia kalbėjo jos širdimi ir lūpomis. Jie vietoje šio pasaulio gėrybių ir patogumų pasirinko kentėti dėl Kristaus Bažnyčios, nes jie buvo vedami Šv. Dvasios jėgos ir šviesos.

SVARBIOJI GYVENIMO PUSIAUSVYRA

Kun. Juozas Prunskis

Žmogus yra sudėtas iš kūno ir sielos. Gyvenime tenka neužmiršti nei kūno, nei sielos reikalų, išlaikant reikiamą pusiausvyrą, balansą. Nelaimei, daugelis žmonių tos pusiausvyros neišlaiko. Šešias darbo dienas pluša, kad patenkintų kūno reikalus, tik sekmadieniais kokiai valandai užbėgdami į bažnyčią atsimena ir sielos reikalus, o šie reikalai patys svarbiausi ir jiems turi būti skirtas atitinkamas dėmesys.

Reikšmingą mums pavyzdį paliko vienas iš pačių didžiausių šio krašto valstybininkų: Abraomas Linkolnas. Jo raštuose skaitome šią „išpažintį“:

— Daugelį kartų aš turėjau pulti ant kelių, būdamas įsitikinęs, kad jau

nebeturiu kur kitur kreiptis. Atrodė, kad tai dienai jau nebėra pakankama nei mano išmintis, nei išmintis esančiųjų aplink mane.

Tuo pasisakymu Linkolnas prisipažino apie jo turimą jungtį su Dievybe, apie žmogaus priklausomumą nuo Dangaus galybės.

Pagauti amžinybės bangų toną

Tolimuose JAV vakariniuose pakraščiuose buvo senas gyvulių bandos ganytojas, kuris, daug laiko praleisdamas nuošalume, rasdavo atgaivos smuikuodamas. Nelaimei, jo smuikas atsiderino ir jis nebeturėjo galimybės tiksliau smuiką

suderinti. Patekęs į desperatišką padėtį, jis parašė laišką radijo stočiai ir paprašė, kad tam tikrą dieną ir tam tikrą valandą stotis per radiją duotų „A“ gaidos toną. Stoties tarnautojai pagailėjo to senuko ir išpildė jo prašymą. Senukas, išgirdęs per radiją reikiamą toną, suderino smuiką ir vėl jo lūšnelėje skambėjo smagi smuiko melodija.

Mes dažniau turime pagauti amžinybės bangų toną ir suderinti savo gyvenimo stygas su juo. Mes turime suderinti savo gyvenimą su Dievo balsu. Kol mes nesuderinsime savo sielos krypties su Dievo noru, tol mes neturėsime pilnutinio krikščioniško gyvenimo žemėje ir neturėsime tikros vilties amžinybei. Mes pasiliksime paskendę kūno reikaluose, primiršdami sielos reikalus, neišlaikydami reikiamos pusiausvyros tarp dvasinių ir medžiaginių reikalų. Mūsų gyvenimas nebus išbalansuotas.

Korėjos fronte

Viena iš žymiausių JAV laikraštininkų — Marquerite Higgins būdama karo korespondente, laimėjo labai branginamą Pulitzer premiją. Ypač buvo įvertinti jos reportažai iš Korėjos karo.

Be kitų dalykų, ji aprašė apie žygius penktos JAV marinų (laivyno pėstininkų) kuopos. Ten buvo amerikiečių dalinys iš 18,000 vyrų. Jiems teko kautis su daugiau kaip 100,000 kinų kariuomenės, komunistinių dalinių. Buvo didelis šaltis — net 42 laipsniai žemiau nulio tą rytą, kai reporteriai buvo nuvykę prie to amerikiečių dalinio. Pervargę kariai, pusiau sušalę stovėjo prie savo purvinų sunkvežimių, valgydami iš metalinių dėžučių konservus. Didelis marinas valgė pupas, pasikabindamas kareivišku peiliu. Jo drabužiai buvo sušalę kaip lenta. Jo veidas apaugęs stambia barzda, kurioje buvo pridžiūvusio purvo gabalai. Korespondentas jį užklausė:

— Jeigu aš būčiau Dievas ir galėčiau suteikti, ko panorėtum, ko tada paprašytumei? Ko labiausiai norėtumei?

Karys valandėlę stovėjo nejudėdamas. Tada pakėlė galvą ir tarė:

R. Tarabildos grafika

— Duok man rytdieną!

Jis norėjo užtikrinimo, kad jis dar sulauks rytdienos tose baisiose kautynėse. Žinoma, korespondentas negalėjo duoti jokio užtikrinimo. Bet mes turime asmenį, kuris gali mums duoti ne tik rytdieną, bet ir visą amžinybę. Tai Dievas, į kurio įsakymus mes turime derinti savo gyvenimą, kurio nuorodomis turime gyventi, tvarkydami savo gyvenimą balansuotai, išlaikydami reikiamą pusiausvyrą, nepaskędami vien žemiškuose reikaluose, bet gyvendami ir tuo, kas užtikrins mums šviesią amžinybę.

DIEVO TARNO ARKIVYSKUPO JURGIO MATULAIČIO

Beatifikacijos Bylos Žinios

Nr. 6 (267)

1981 M. LAPKRITYS — GRUODIS

29-ji metai

KAIP EINA DIEVO TARNO ARKIV. JURGIO MATULAIČIO BEATIFIKACIJOS BYLA

Kad asmuo būtų Bažnyčios paskelbtas palaimintu ar šventuoju, reikia kelių esminių dalykų: 1. Asmens gyvenimo šventumo, 2. Žmonių įsitikinimo, kad tas asmuo yra šventas, 3. jo dorybių herojiškumo, ir 4. įvykusių per to asmens užtarimą pas Dievą stebuklų.

Visi šie dalykai turi būti įrodyti vadinamuose procesuose arba bylose bažnytiniuose tribunoluose, paliudyti asmenų, kurie kandidatą į palaimintuosius arba šventuosius pažino, arba apie jį girdėjo iš kitų asmenų.

Arkiv. Jurgio Matulaičio beatifikacijos byloje, pradėtoje 1953 m., pagal Bažnyčios kanonus arba nuostatus, daug šių reikalavimų jau atlikta. Pirmame beatifikacijos bylos tarpsnyje, vadinamame informaciniu procesu, surinkti duomenys apie jo gyvenimą, patikrinti jo raštai, ar juose nėra nieko, kas būtų priešinga šventojo sąvokai. Įrodyta, kad niekad nebuvo jam teikiamas liturginis kultas, deras tik šventiesiems. Tada kandidatas į palaimintuosius arba šventuosius gauna Dievo Tarno (Servus Dei) titulą.

Po to seka jau vad. apaštalinis procesas, vedamas Šv. Sosto, kurio pagrindinis uždavinys patikrinti ir įrodyti, kad kandidato dorybės buvo nepaprastos (heroiškos), kuriomis jis išsiskyrė iš kitų tikinčiųjų. Tam buvo paruoštas vad. „Positio de virtutibus“ (Įrodymai apie dorybes). Į tą „Positio“ buvo surinkta visa,

ką yra paliudiję apie kandidato dorybes ankstesniuose parodymuose, ypač apaštalinio proceso liudininkai. Pridėti dokumentai, iš kurių matyti, kaip kandidatas praktikoje reiškėsi savo nepaprastomis dorybėmis. Visa šiam reikalui medžiaga buvo atspausdinta viename 928 puslapių tome ir jis 1980 m. balandžio 10 dieną įteiktas Šventųjų Skelbimo Kongregacijai.

Tačiau reikia žinoti, kad tokių bylų, dorybių herojiškumui spręsti, yra Kongregacijoje laukiančių apie 40, įteiktų seniau. Jos laukia savo eilės. Paprastai tokių bylų metų bėgyje Kongregacijoje išsprendžiama 4—5. Todėl ir arkiv. J. Matulaičio dorybių herojiškumo svarstymas galės būti tik po 8—10 metų. Tačiau būna išimčių, kada Šventasis Tėvas pareiškia savo valią ir norą, kad viena ar kita byla Šventųjų Skelbimo Kongregacijoje būtų sprendžiama be eilės, t.y. tuojau.

Lietuviai, žinodami dabartinio popiežiaus palankumą lietuviams, siuntė jam prašymus, kad Dievo Tarno Jurgio Matulaičio beatifikacijos byla būtų pagreitinta. Prašymus rašė pavieniai asmenys, įvairios organizacijos, kai kurios lietuviškos vienuolijos, lietuviai vyskupai, kunigai iš Lietuvos, Australijos, Pietų Amerikos, Jungt. Amerikos Valstybių, Vakarų Europos. Buvo prašymų ir vokiečių, olandų, austrų, venezueliečių katalikų. Asmenys, turintieji artimų ryšių su popiežium, irgi ta

pačia linkme kalbėjo popiežiui. Vatikano Valstybės Sekretoriatas, visiems prašytojams popiežiaus vardu atsakė pabrėždamas, kad prašymai perduoti Šventųjų Skelbimo Kongregacijos dėmesiui.

Iš tikrųjų, šių metų spalio 27 d. susirinko paskirti tos Kongregacijos Patarėjai (Consultores) ir savo posėdyje, iš anksto susipažinę su jiems pateikta medžiaga, vienbalsiai konstatavo, kad Dievo Tarno arkiv. J. Matulevičiaus dorybės yra aukšto (herojiško) laipsnio.

Jų nuomonės ir argumentai bus atspausdinta ir padalinta kitai komisijai, ši kartą jau kardinolų, priklausančių Šv. Skelbimo Kongregacijai, kurie padarys savo sprendimą (Tikimasi, kad tokia kardinolų komisija bus sušaukta ateinančių metų sausio mėn.). Jei ir kardinolų komisijos sprendimas bus teigiamas, tada jau įvyks trečias kardinolų ir Šv. Skelbimo Kongregacijos pareigūnų posėdis su popiežium, kuris savo apaštalinio autoritetu paskelbs, kad arkiv. Jurgio Matulaičio dorybės buvo aukšto (herojiško) laipsnio ir Dievo Tarnui suteiks VENERABILIS titulą.

Kas toliau? Pagal iki šiol veikiančius kanonus, beatifikacijai yra reikalingi bent du (nuo vieno duodama dispensa) mediciniškai patvirtinti nuostabūs išgyjimai, neišaiškinami medicinos mokslu ir priemonėmis.

Įvairių užregistruotų malonių sielos ir kūno reikaluose turime apie 900. Tačiau iki šiol nuostabūs pagijimai nėra gydytojų tokiais pripažinti dėl įvairių priežasčių (pvz. įvykę Lietuvoje). Belieka tad dabar visiems prašyti Dievą, kad jis stebuklais patvirtintų arkiv. Jurgio šventumą. Tada kelias į palaimintuoju paskelbimą bus atviras.

Reikia tiems, kurie turi reikalų su ligoniais, raginti juos melsti sveikatos per Dievo Tarno Jurgio užtarimą ir tą jų prašymą paremti savomis maldomis. Tad ir šis reikalas — sulaukti tos dienos, kada arkiv. Jurgis bus paskelbtas palaimintuoju, daug priklauso nuo mūsų visų, kaip buvo iki šiol visoje ilgoje arkiv. Jurgio beatifikacijos bylos eigoje. „Prašykite, o bus jums suteikta“, ragino V. Jėzus.

J. Vaišnora, MIC

Arkiv. Jurgio Matulaičio
Beatifikacijos bylos vedėjas

KAI KURIE ARKIV. MATULAIČIO BŪDO BRUOŽAI

Vkt. Škl.

8. Nuolankumas

Vienas iš stipriausių geismų yra garbės geismas. Garbei išlaikyti aukojama net gyvybė: už garbę kaudamiesi dvikovoje žūsta, nes klaidingai suprastas garbės gynimas kartais nuvaro į kapus.

Žmogus geidžia būti protingesnis, galingesnis, turtingesnis už kitus. Jis nori, kad kiti jį girtų, saktų jam komplimentus, stebėtųsi juo. Tuo ypač pasižymi sportininkai. Kas jų nenori būti greitesnis, vikresnis, stipresnis už kitus? Jie siekia pasaulinių rekordų, nori pirmauti prieš kitus.

Yra tikras nuolankumo ženklas, kai

žmogus nesiekia, neįsieško aukštų, garbingų vietų. Dar didesnis nuolankumas, kai siūlomų atsisako, kai peršamų garbių kratosi, kai aukštinamas bėga nuo poaukščių. Turime tokių pavyzdžių iš šventųjų gyvenimo. Šv. Grigalius Didysis pasišalino į mišką, kada jį norėjo išrinkti popiežium. Nepaisant to, vis tiek jis buvo išrinktas. Bėgo nuo siūlomos garbės ir šv. Pilypas Benicijus. Jis aukštuosius mokslus buvo baigęs Paryžiuje ir Paduvoje. Studijose parodė didelių gabumų. Vėliau, Dievo šaukiamas, įstojo į Servitų vienuoliją ir tapo jos vyr. Vadovu. 1271 m. Viterbo mieste susirinkę kardinolai tarėsi, ką išrinkti popiežium, nes jau treji metai Baž-

Jo Eminencija kardinolas Pietro Palazzini, Šventųjų Skelbimo Kongregacijos Prefektas, kurio rūpesčiu arkiv. Jurgio Matulaičio beatifikacijos byla pagreitinta.

nyčia buvo našlaitė be popiežiaus. Sumanyta popiežiaus tiarą pasiūlyti Pilypui, kuris tuo metu buvo Viterbo mieste. Kai tik Pilypas tai sužinojo, tamsią naktį išėjo iš miesto ir, nuvykęs į Tuniato kalnų miškus, ten slapstėsi tris mėnesius. Tada kardinolai jo vietoje išrinko Grigalių X.

Panašiai elgiantis matome ir kitus šventuosius. Šv. Martynas pasislėpė. Kiti tik popiežiaus įsakyti priėmė vyskupo garbę ir pareigas. Tokiais buvo šv. Antoninas, Florencijos vyskupas, šv. Ubaldas, Gubbio vyskupas, šv. Alfonsas Liguori, šv. Agotos vyskupijos ganytojas, tokiu buvo ir vysk.

Jurgis Matulaitis. Ko jis nedarė, kad išvengtų paskyrimo į vyskupus, ir tas tik labiau išryškino jo nuolankumą.

Rašo jis vysk. Pr. Karevičiui. Prašo, kad tas nesiūlytų jo kandidatūros, išdėsto jam motyvus, kodėl nereikia to daryti: „Ekscelencija, nepirškite manęs Vilniun. Leiskite man eiti tuo keliu, kuriuo Dievo Apvaizda iki šiolei vedė ir veda. Ten, Vilniuje kova verda, ten visokių politinių pinklių ir spąstų taisoma, spendžiama. Aš jų išsisaugoti ir išvengti nemokėsiu. Ten reikia išgudrėjusio žmogaus, prityrusio kovoti... Ginkite mane nuo Vilniaus“ (Laišk. 1918.V.30).

Maldauja jis ir savo dvasios brolius marijonus Amerikoje ir Lenkijoje šauktis dangaus pagalbos: „Mano kandidatūrą Vilniun vėl išstatė... Gelbėkite mane. Kreipkitės į nunciatūrą, į arkivyskupą, į vysk. Przedzieckį, į Tėvą Ledóchowską, parašykite į Friburgą. Jie irgi turi rūpintis, kad mane nepaskirtų Vilniaus vyskupu“ (1918.VI.6).

Vėliau, kai jau buvo pajusta, kad vysk. Jurgis gali pasitraukti iš Vilniaus vyskupijos valdymo, suskato jam siūlyti kitas garbingas vietas. Liublino katalikų universitetas kviečia jį rektorium, Vilniaus teologijos fakultetas prašo priimti sociologijos katedrą. Ir vienos, ir antros garbingos vietos jis atsisakė.

Deja, gyvenime matome priešingų reiškinių. Yra tokių, kurie visu atsidėjimu siekia garbingų titulų, veržiasi į atsakingas vietas, nors joms netinka, neturi tam gabumų, per maža patirties, per menko mokslo. Tačiau save laiko sugebančiais, įsivaizduoja išmintingais ir mokytais. Tokie, gavę aukštas pareigas, dažnai tik žalos pridaro.

Vyskupavimo metais J. Matulaičiui teko sutikti panašių asmenų. Kartą vienas kunigas, nepatenkintas turima parapija, skundėsi jam:

(Bus daugiau)

PADĖKOS DIEVO TARNUI ARKIV. J. MATULAIČIUI UŽ GAUTAS MALONES

857. Prieš trejetą metų atsirado ant veido augliukas. Onkologijos (vėžiui tirti) ligoninėje nugydė spinduliais ir porą metų viskas buvo tvarkoj. Šių (1981) metų pradžioje toje pat vietoje vėl pradėjo augti naujas šašas. Visi ragino mane vėl važiuoti patikrinimui pas daktarą, kuris mane švietė. Patarė kreiptis į chirurgą, kuris vėl ieškos, draskys, kaip aną kartą, kuriam laikui subiauros veidą. Pabūgau tos procedūros ir kreipiausi su pasitikėjimu į Dievo Tarną Jurgį. Po kelių

savaičių auglys pranyko. Tegul ir nestaigus pagijimas, bet man aiškus įrodymas, kad tai įvyko arkiv. Jurgio užtarimu. Artimiausiu laiku aplankysiu jo kapą ir padėkosiu už gautą malonę.

O. S

Dėkoja už gautas malones per Dievo Tarno arkiv. Jurgio užtarimą: J.S., Philadelphia, Pa. ir A. J., Hamilton, Ont., I. Pacaitienė, M. Koskas (vyras pasveiko).

Prašo maldų: J.J. iš St.Petersburg, Fla. B. Žemeikienė, A. Bagdonas.

AUKOS DIEVO TARNUI ARKIV. J. MATULAIČIO BEATIFIKACIJOS BYLOS IŠLAIDOMS PADENGTI

Gautos per vicepostuliatorių kun. J. Sakevičių, MIC, Londone 1981 m. spalio mėn.

20 dol. Liudvika Grukaitienė; **15 angl. sv.** Česlovas Obcarskas; **10 angl. sv.** Juozas Struoginis ir Justinas Černius; **5 angl. sv.** Jonas ir Stasė Matulevičiai.

Generalinis Postuliatorius visiems aukotojams labai dėkoja ir prašo Dievą, kad jis atlygintų savo malonėmis per Dievo Tarno Jurgio užtarimą.

Per Vicepostuliatorių JAV kun. J. Dambrauską, MIC, aukojo:

500 dol. Veronika Pleskus; **300 dol.** B. Žemeikienė; **100 dol.** I. Pacaitienė; **80 dol.** J. Juodis; po **50 dol.** S. Vėbras, W. Kaupas, A. Bagdonas; po **25 dol.** J. Skladaitis, O. Ogilvis; po **20 dol.** A. Janulis, K. Gibbas; **15 dol.** O. Galvydis; po **10 dol.** A. ir B. Juozapavičiai, J. Juknelienė, M. Koskus; po **50 dol.** V. Grebliauskas, M. Rudaitis.

Per Vicepostuliatorių Europoje kun. J. Sakavičių, MIC, aukojo:

10 angl. svarų J. Struoginis.

Gen. Postuliatorius Romoje gavo **50 DM** S. Laukaitienės auką.

Visiems mieliems aukotojams Gen. Postuliatorius nuoširdžiai dėkoja. Teatlygina visiems Viešpats savo malonėmis per Dievo Tarno Jurgio užtarimą.

IŠTIKIMYBĖS DIENA

*Šv. Tėvo atstovo Kanadai pronuncijaus
arkivyskupo Angelo Palmas pamokslas
Toronto katalikų katedroje per Lietuvių
Dienos pamaldas 1981 m. spalio 11 d.*

Bičiuliai ir broliai Jėzuje Kristuje

Šiandieninė liturginė iškilmė — tai jūsų ištikimybės išraiška lietuvių tautinės šventės proga. Man didelė garbė šioje iškilmėje dalyvauti. Dėkoju jūsų visai bendruomenei už malonų pakvietimą.

Ši iškilmė — tai ištikimybės šventė, jūsų ištikimybės Dievui ir savajai tėvynei, kurios brangiausias lobis yra katalikų tikėjimas.

Suvažiavę į šią svečią šalį, jūs padarėte ją savo naujuoju kraštu ir esate pavyzdingi ir vertingi jos piliečiai, nes su savimi atsi-nešėte neįvertinamas savo tautinių tradicijų vertybes. Vis dėlto, argi galite pamiršti savųjų šaknų žemę? Kiek kartų apie ją mąstydami esate kartoję iš Jeruzalės išvartų Senojo Testamento izraelitų žodžius: „Jeigu, Jeruzale, tave aš užmirščiau, mano dešinė tenuvysta. Tepri-džiūna prie gomurio mano liežuvis, jeigu tavęs neatminčiau, jeigu tu man brangesnė nebūtum už visus džiaugsmus, Jeruzale mano“ (Ps. 136, 5-6). Pats Išganytojas Kristus mums davė meilės pavyzdį, kurį turime puoselėti savajai tėvynei. Jis negalėjo sulaikyti savo ašarų, mąstydamas apie savo tautiečių likimą, ištiksiantį juos kaip dievišką bausmę už neištikimybę.

Gal ir jūs kartais verkiate mąstydami apie sunkius bandymus, kuriuos jūsų tautiečiai turi pakelti dabartinėse aplinkybėse. Vis dėlto savo krikščioniškojo tikėjimo dėka, nušviečiančio jūsų takus, garbinate Dieviškosios Apvaizdos ranką — savosios vilties ramstį bei stiprybę. Jūs galite su apaštalu Jonu kartoti: „Juk

kiekvienas, kuris gimęs iš Dievo, nugali pasaulį, ir štai pergalė, nugalinti pasaulį — mūsų tikėjimas“ (I Jon. 5, 4).

Kai nelaimės ir kančios ištinka mus arba mūsų brangiąją tėvynę, mums būna skaudu ir neramu, kad savo menkystėje nepajėgiame perprasti nežvelgiamų Dievo planų. Vis dėlto turime būti tikri, kad Dievas ir tada nenustoja buvęs tėviškas ir sunkiais bandymais visa pakreipia mūsų gėriui. Juk Jis mūsų motinų iščiose sukūrė mūsų kūnus, nuo amžių mus pamilo ir pasiūkė į savo dieviškąją brolystę. Jis rodo ir veda mus savąja ranka visur ir visada (Ps. 138). Jei šaukiames — Jis mus išklauso, jei prašome pagalbos — Jis atskuba mums padėti.

Mes puikiai žinome, kad šis mūsų Tėvas yra pasaulio Kūrėjas ir Valdovas — Jo rankose visos tautos. „Tautos“, rašo pranašas Izaijas, „yra tarsi kibiro lašas, ir suskaičiuojamos kaip dulkės ant svastyklių“ (Iz. 40, 15). Karalaičiai ir valdovai Dievo akyse yra tarsi sėklos, kurias „pasėjus“, vos jų daigai spėja išauginti šaknis, kai Viešpats papučia ir jos nudžiūna, o viesulas nusineša kaip šiaudus“ (Iz. 40, 24).

Tad, broliai, pasitikėkime. Šios dienos šventė turi tapti taipgi drąsos ir vilties šventė. Žmonės pranyksta kaip žolė, kuri rytą želia, o vakare jau nudžiūva. Imperatoriai bematant nuverčiami, o Dievas pasilieka per amžius. Su Juo pasilieka ir visi Jo vaikai, kurie Jį be galo myli. Po pavasario ateina žiema. Kryžius veda į prisikėlimą. Mūsų tikėjimas bus mūsų pergalė.

Šią ypatingą dieną sustiprinkime savo tikėjimą ir giedokime Viešpačiui garbės giesmę. Taipgi nepamirškime šauktis gailestingojo Viešpaties ir nuolankiai prašyti pagalbos sau ir savo broliams visur ir visada.

Viešpatie, mūsų Dieve ir mūsų Tėve, kaip liūdnas mūsų gyvenamas metas ir kaip žiaurūs mus supantieji pavojai. Ir tai todėl, kad Tavo vaikai negyvena kaip broliai. Brolis prieš brolių, susiskaldymai pačioje šeimoje, luomas prieš luomą, tauta prieš tautą. Tai vaizdas pasaulio, kuriame šiandien gyvenam. Alkis, neteisybė, beribio ginklavimosi troškulys, pasikėsinimai prieš asmenis ir institucijas, pavojai gatvėse ir namuose, miestuose ir kaimuose, o virš to dar gresiantis visiškas šio gražaus pasaulio nuteriojimas, paverčiant jį kapišonu. Visa tai kelia susirūpinimą žmonijai.

Mes žinome, Viešpatie, kad esame atsakingi. Esame pamiršę Tavo meilės įstatymą ir nutolę nuo Tavęs. Mes esame Tave palikę. Leiski mums kartoti kartu su karaliene Estera: „Mes nusidėjome Tavo

akivaizdoj, ir todėl Tu atidavei mus į mūsų priešų rankas“ (Est. 14, 6). Atleisk mums, Viešpatie, nes Tu esi gailestingas. „Palenk savo ausį mūsų maldai, atleisk savo žmonėms ir jų skausmus paversk į džiaugsmą, kad gyventume giedodami garbės giesmes Tavo vardui, Viešpatie“ (Est. 13, 17).

Ypatingai meldžiamės už mylimąją Lietuvą bei jos vaikus tėvynėje ir išeivijoje. Tu gerai žinai, kaip jie Tave myli ir kaip savo tikėjimą brangina labiau nei pasaulio gerovę. Guoski juos bandymuose, stiprinki ir ginki pavojuose. Suteiki šiai kilniai tautai malonę pasiekti pagal Tavąją valią jai numatytą užduotį žmonijos istorijos eigoje. Ypač globoki visame pasaulyje išsklaidytus lietuvius. Tu jiems skyrei liudyti Tavo tėvišką meilę visame pasaulyje. Laiminki visus jų žingsnius bei užmojus, kad jų liudijimas būtų vaisingas.

Amžinasis Dieve, laiminki Lietuvą!

Iš anglų kalbos vertė

kun. J. Staškus

(Persispausdinta iš „Tėviškės Žiburių“)

GVYENIMO ŽODIS

Chiara Lubich

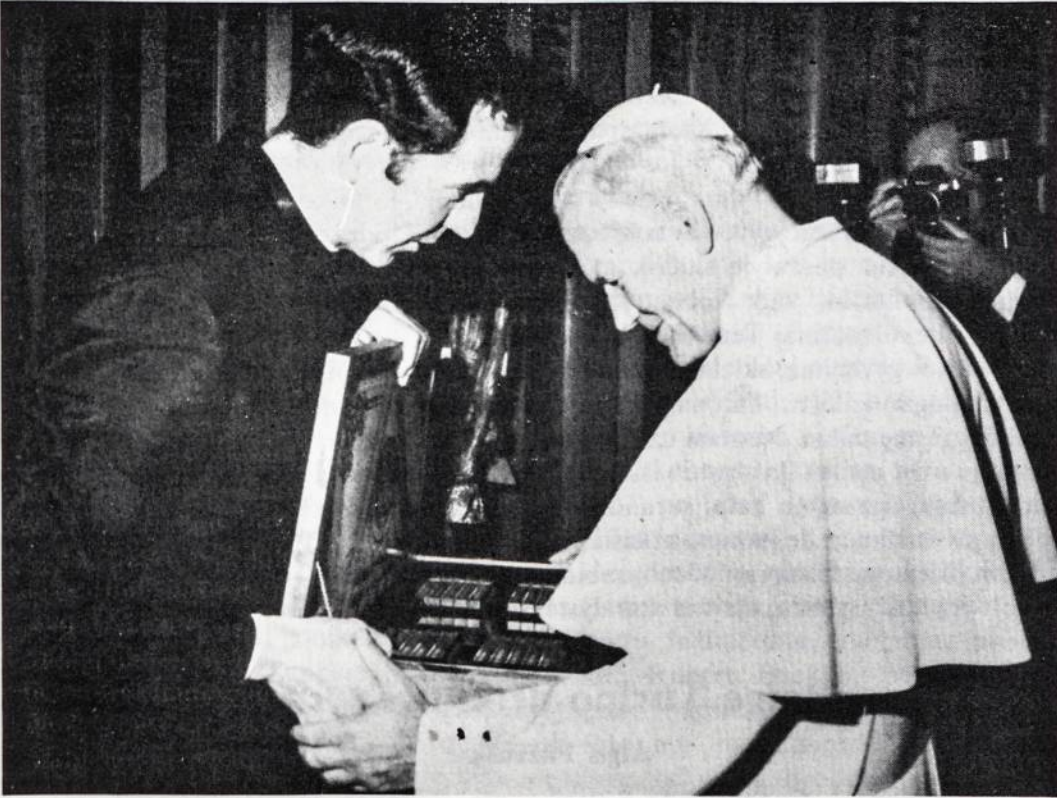
„Palaiminti taikdariai: jie bus vadinami Dievo vaikais“. (Mat. 5, 9).

Ar žinai, kas yra taikdariai, apie kuriuos kalba Jėzus?

Nėra tai tie, kuriuos vadiname romiais. Jie mėgsta ramybę, vengia ir nepalaiko ginčų, ir iš prigimtųjų yra taikūs, bet dažnai juose slypi troškimas nebūti trukdomais, nenori turėti klapatų.

Taikdariai yra ir ne tie geri žmoneliai, kurie, pasitikėdami Dievu, nereaguoja, kai yra provokuojami ar įžeidžiami. Taikdariai yra tie, kurie taip myli taiką, kad nebijo įsikišti į kivičius, kad sutaukintų.

Gali būti taikdarys, kurs nešioja taiką savyje. Svarbiausia reikia būti taikdariu savo elgesiu kiekvienu momentu, **gyvenant taikoje su Dievu ir Jo valia**. Taikdariai stengiasi užmegzti ryšius tarp žmonių, sumažindami įtampą, išjungdami šaltąjį karą, kurį randa šeimose, darbe, mokykloje, sporte, tarp tautų ir panašiai. Ir tavo šeimoje bus atsitikimų, kad tėvas nekalba su dide, nes sykį buvo susikivirčiję, arba tavo senutė nekalba su ponia, gyvenančia antrame aukšte, nes perdaug baladojasi. Pažįsti kokį savo

Privačioj audiencijoj Vatikane kun. Declan Murphy, Kristaus Legionierių narys, įteikia popiežiui Jonui Pauliui II-jam 20 juostų, įrekorduotų istorinio popiežiaus lankymosi metu JAV.

konkuruojantį draugą darbe. Gal ir tu pats pešiesi su mokslo draugais ir savo vienmečiais, kurie drauge su tavimi sportuoja, ir ne visada yra pavyzdingi. Jie neribotai trokšta pirmauti, kitą nugalėti ir ne visuomet vien tik dėl lenktyniavimo. Jei gyveni bendruomenėj, tai būsi pastebėjęs, kiek daug mažų ir didelių nemalonumų atsiranda ir yra dar kurstomi. Televizija, laikraščiai, radijas tau kasdien sako, kaip pasaulis yra milžiniška ligoninė, ir ištisos tautos dažnai yra dideli ligoniai, kuriems labai reikia taikdarių, kad pagydytų labai įtemptus santykius, kurie gresia karu, jei dar nekariaujama. Taika yra būdingas krikščionims pobūdis, kur tikintysis stengiasi įgyvendinti gerus santykius su kuriais turi ryšių arba su tais, kuriuos gyvenime sutinka atsitiktinai: nuoširdžiu meilės ryšiu, be klastos ir apgaulės, be jokio paslėpto smurto ar lenktyniavimo ar egoizmo. Dirbti ir nustatyti panašius santykius — tai revoliucinis veiksnys. Iš

tikrųjų, santykiai, kurie normaliai yra visuomenėje, yra visai kitokios rūšies, ir, deja, dažniausiai pasilieka tie patys.

Jėzus žinojo, kad toks yra žmonių sugyvenimas. Dėl to prašė savo mokinius **visada padaryti pirmąjį žingsnį** ir nelaukti iniciatyvos ir atsakymo iš kito: „Aš sakau jums: mylėkite savo priešus... Jei sveikinate savo brolius, ką nepaprasto padarote“. Jėzus atėjo atnešti taiką. Visas Jo veikimo būdas eina ta linkme.

Bet kaip tik tas naujas santykis, sudarytas su žmonėmis, dažnai atidengia klaidingus visuomenės santykius ir paslėptą tuose santykiuose su žmonėmis smurtą. Žmogui nepatinka, kad atskleidžiama toji tiesa ir kraštutiniais atvejais yra rizika, kad į tai gali atsakyti su neapykanta ir smurtu prieš tą, kuri drįsta ardyti nuo seniai nusistovėjusią santvarką. Jėzus — taikdarys, buvo žmogaus smurtu nužudytas. Pelnyti vardą, reiškia tapti tuo, ką tas vardas reiškia. Paulius vadina Dievą

„taikos Dievu“, ir sveikindamas krikščionis, sakydavo jiems: „Taikos Dievas tebūna su jumis visais“. Taikdariai parodo savo giminybę su Dievu. Veikia kaip Dievo vaikai, liudija Dievą, kuris išpaudė žmonių visuomenei tvarką, o jos vaisius yra taika.

Kaip tad praktiškai įgyvendinti tą žodį? Pirmiausia, visur pasaulyje skleisk meilę. Reikšmingas faktas, kad Nobelio taikos premija atiteko motinai Teresei iš Kalkutos. Ji savo gyvenime skleidė tik meilę. Gali protingai įsikišti, kai pastebi savo aplinkoj grėsmę taikai. Ne retai užtenka su kantrumu ir meile iki galo išklausti susipykusiųjų puses ir taip surandamas problemos išrišimas. Ir įtampai atleisti yra dar gera priemonė humoras. Vienoj rabinų knygoj yra parašyta: „Ateities karalystė

priklauso tiems, kurie mielai juokiasi, nes yra besipešančių tarpe taikdariais“.

Nenurimk, kol dažnai dėl menkniekių nutrūkę santykiai nėra atitaisyti. Gal būsi taikdarys, pagyvindamas toj organizacijoje, kurioj dalyvauji, reikalą labiau atkreipti dėmesį į taikos svarbą. Ir dar gali palaikyti, kiek galėdamas didelių, nuoširdžių taikdarių veikimą, kaip Popiežiaus Jono Pauliaus II, ir kitų, kurie tavo tautoj ar kitur pasaulyje veikia taikos linkme.

Yra svarbu, kad netūnotum vietoje, bet, praleisdamas keletą dar likusių savo gyvenimo dienų, padaryk ką nors gero savo artimui, pasiruošk tinkamai gyvenimui, kuris tavęs laukia.

Iš italų kalbos išvertė
kun. Antanas Sabas

Baigė Turino drobulės tyrimus

Algis Pužauskas

New London. — Connecticuto Kolegijoje penktadienį, spalio 8 d., įvyko didelė spaudos konferencija, kurioje grupė mokslininkų paskelbė savo raportą apie Turino drobulės tyrimus. Kaip žinoma, 1978 m. rugsėjo mėnesį grupė JAV mokslininkų: garšių chemikų, inžinierių, medikų, iš viso 33 įvairių tikėjimų žmonių: katalikų, protestantų, žydų, ateistų, atvyko į Turiną su 68 įrankių dėžėmis, kurios svėrė šešias tonas. Jie gavo Turino arkivyskupo leidimą apžiūrėti drobulę moderniausiomis priemonėmis. Buvo tik pastatyta sąlyga tos drobulės nekarpyti. Mokslininkai tačiau galėjo sutraukti stipriausiais siurbliais palaidas tos drobulės dulkes, nuimti medžiagos pavyzdžius stipriais klizais apdengtu kaspiniu. Prieš mokslininkų atvykimą Turino Šv. Jono katedroje drobulė buvo išstatyta visuomenės apžiūrėjimui. Per 6 savaites pro drobulę praėjo daugiau 3 milijonų žmonių.

Mokslininkai pradėjo darbą 1978 spalio 8 dienos vakare. Drobulė buvo įnešta į gretimai esančius rūmus, kur

mokslininkai ją ištempė ant specialiai pagamintų aliuminio rėmų, kuriuos galima sukinėti 360 laipsnių. Prižiūrimi Italijos policijos ir vietinių arkivyskupijos kunigų, STURP mokslininkai (Shroud of Turin Research Project) 120 valandų pasimainydami tyrinėjo drobulę, panaudodami moderniausius instrumentus, rentgeno ir filmų aparatus. Du garsūs fotografai padarė šimtus nuotraukų per mikroskopus. Įvairiuose tyrimuose dalyvavo ir garsūs Italijos specialistai. Pagaliau spalio 14 d. 2 val. ryto Turino drobulė buvo sugrąžinta jos globėjams ir perkelta į koplyčią, kur ji laikoma nuo 16-to šimtmečio.

Amerikiečiai, grįžę namo, toliau tęsė darbą Los Alamos Nacionalinėje Laboratorijoje, kiti dirbo Jet Propulsion Laboratorijoje Pasadenoje, kur garsus specialistas Don Janney panaudojo DIADS įrengimus (digital image analyser and display system), kurie kainuoja 330,000 dol.

Kiti grupės specialistai tyrinėjo rentgeno spindulių cheminių medžiagų

duomenis. Rasta geležies, kalkio, stron-tijaus.

Nuo pat drobulės atradimo tikintieji katalikai mano, kad tai skraistė, kurioje po mirties buvo įvyniotas Jėzaus Kristaus kūnas. Tuo pačiu drobulė įrodo, kad Jis kėlėsi iš numirusių. Kiti įrodinėjo, kad drobulė yra suklustotas kokio menininko darbas, bet niekas negalėjo nuginčyti, kad drobėje aiškiai įžiūrimas vyro paveikslas. Pastarasis mokslininkų STURP projektas ir turėjo atsakyti į klausimą, ar drobulė yra suklustota?

New Londono spaudos konferencijoje komisijos nariai pripažino, kad atsakymas į klausimą, kas iš tiesų, drobulėje yra, lieka toliau paslaptis. Mokslininkai tegali atsakyti, — kas ji nėra. Drobėje, sakoma raporte, tikrai yra tikro žmogaus kūno formos paveikslas, tai kankinto, nukryžiuoto vyro forma. Drobėje yra tikro kraujo žymių, — rasta hemoglobino, albumino, geležies. Tai nėra koks menininko darbas. Įrodyta, kad drobėje nėra jokių žmogui žinomų dažų, dėmių, spalvų ar chemikalų. Tačiau tas paveikslas toliau lieka paslaptis, gal bus galima šiai mokslininkų grupei ar ateities mokslininkams tęsti chemines studijas, sakoma raporte.

Grupės atstovas apgailestavo, kad jiems nebuvo leista daryti „Carbon 14“ tyrimų, kurie būtų apytiksliai nustatę drobės amžių. Tam būtų reikėję nuo drobulės nukirpti skiautę medžiagos.

Chemikė dr. Joan Janney pareiškė spaudai, kad moksliniai metodai negali atsakyti, kas buvo suvyniota šioje drobėje. Biofizikas dr. Josn Heller pasakė, jog tyrimai nustatę, kad drobėje būta kraujo, tačiau neįmanoma nustatyti, ar tai žmogaus, ar kokio gyvulio kraujas. Aišku, kad drobė turėjo kontaktą su žmogaus kūnu, tačiau negalima išaiškinti, kodėl tas kontaktas paliko tokį aiškų veido atvaizdą. Dr. Heller pasakė, kad grupė jokių būdu negali įsivaizduoti metodų, kaip būtų galima šios drobulės atvaizdą pagaminti dirbtiniu būdu. Fizikas John Jackson pripažino, kad visi fiziniai, biologiniai, mediciniški, cheminiai svarstymai nedavė

pageidaujamo atsakymo į klausimą: kaip šis paveikslas atsirado?

Šį klausimą aiškiai atsakė vienas STURP grupės narių Kenneth Stevenson, kuris parašė knygą „Verdict on the Shroud“. Dėl tos knygos kiti grupės nariai pareikalavo, kad jis atsistatydintų iš šio projekto. Grupės advokatai reikalavo Detroito teisme, kad jis uždraustų knygos spausdinimą. Knyga leidžiama Ann Arbor, Mich. leidyklos „Servant Publications“. Teisėjas penktadienį nusprendė, kad knygą galima spausdinti, jei ant jos viršelio leidėjai ir autoriai sutiks pažymėti, kad knygos skelbiami atradimai nėra aprobuoti STURP projekto dalyvių ir kad tai nėra oficialus raportas. Knygoje sakoma, jog Turino drobulės tyrimai mokslškai įrodė, kad Kristus prisikėlė. Prie šios Stevensono, inžinieriaus, nuomonės prisidėjo ir dr. Robert Bucklin, patologas, Los Angeles apskrities teismo medicinos direktoriaus pavaduotojas, kuris knygos epilogė rašo, jog drobulė paremia Kristaus prisikėlimo teoriją.

Dr. Bucklin dalyvavo grupės spaudos konferencijoje. Korespondentų pakartotinai klausiamas, jis atsakė, jog jis lieka prie savo nuomonės, kad drobulė įrodo, jog Kristus prisikėlė.

Don Janney, Jet Propulsion Laboratorijos specialistas, patvirtino, jog Turino drobulėje aiškiai matomas juodomis — baltomis spalvomis vyriškas veidas, atrodo, įbrėžtas ar atspausdintas ant šiurkštokos drobinės medžiagos. Vyro barzda šakota, akys užmerktos, plaukai atrodo šlapi, suveltai. Nosis pilna, semitinės formos. Akys ne tik užmerktos. Atrodo, lyg kas tai uždėta ant akių. Kaip žinoma, Kristaus laikais žydų tarpe buvo paprotys uždėti monetas ar molinius, plokščius apskritimėlius ant mirusio akių.

Žinomas numizmatikas Bill Yarroworough kelias dienas studijavo padidintas drobulės nuotraukas ir pareiškė, jog jis matęs drobėje „lituus“ (kunigiškos lazdos atvaizdą), kurį turi daugelis romėnų monetų.

Maldos apaštalavimo intencija

Bendrinė intencija

Už mirštančius ir jiems pagelbstinčius

Pagrindinis Motinos Teresės darbas Indijoje buvo rūpinimasis mirštančiais. Ji nuo gatvių juos įnešdindavo vidun ir suteikdavo paskutinėms jų dienoms ramybę. Daugiau kaip 36,000 Kalkutos vargšų, kurie buvo „gyvenę kaip gyvuliai, mirę kaip angelai, mylimi ir globojami“.

Dauguma tų 5,000, kurie kasdien miršta Jungtinėse Amerikos Valstijose, nėra tokie laimingi. Nors paskutinėmis minutėmis jiems suteikiama geriausi patogumai ir mediciniška priežiūra, dauguma negauna tos šiltos, jausmingos ir dvasinės pagalbos, kuri reikalinga ramiai numirti.

Daugeliui mirtis bus sukrėtimo, baimės, nusiminimo ar piktumo laikas. Labiau negu transfūzijų, švirkštų, kvėpavimo ir kitokių dirbtinių gyvybei palaikyti priemonių jiems reikia mylimo asmens, kuris jų klausytų, kuris nebandytų jų mintis nukreipti nuo mirties, bet jiems pagelbėtų jungti savo skausmus bei kančias su Kristaus, ir juos įtikintų jų specialiu vaidmeniu Kristaus sielų išganyimo darbe.

Gydytojai, gailestingosios seserys, kunigai, vienuolės bei vienuoliai ir šeimos nariai paprastai būna prie mirštančiojo. Tai ką jie geriausio gali mirštančiajam suteikti yra **viltis - viltis**, pagrįsta visagaliu Dievu, kuris mirštantįjį myli neišmatuo-

jama meile, kuris paaukojo savo viengimį Sūnų, kad mirštantysis galėtų gyventi amžinai vienybėje su Tėvu ir Sūnumi, Šventoje jų Meilės Dvasioje. Žinojimas, kad toksai Dievas yra arti ir jo laukia, paverčia mirštančiojo „grįžimą į Tėvo namus“ džiaugsmo puota.

Misijų intencija

Už Bažnyčią Pietų Afrikoje

Pirmaisiais amžiais Afrika buvo vienas gražiausiai spindinčių Bažnyčios vainiko brangakmenių. Ji buvo Bažnyčios gyvybinis, intelektualinis centras, davęs tokių proto milžinų ir didžiųjų šventųjų, kaip Origeną, Augustiną, Atanazą ir Kirilą. Vėlesniais laikais ji žmonijai davė Ugandos kankinius — pagal popiežių Paulių VI-tąjį, „vieną žaviausių Bažnyčios kankinių sąrašo lapų“.

Šiandien Afrika ir vėl pradeda dvasiškai spindėti. Kai daugumoje pasaulio kraštų Bažnyčios padėtis silpnėja, Afrikoje Bažnyčia pasižymi nuostabiu konvertitų ir pašaukimų prieaugliu. Afrikos pasauliečiai ėmė į širdį savo tikrąjį vaidmenį parapijos gyvenime ir skelbti kitiems Evangeliją, kaip Vatikano Antrasis Susirinkimas mums visiems katalikams nurodo.

Tačiau vis tiek dar yra rimtų problemų Pietų Afrikoje. Be rasizmo ir neturto Pietų Afrikos katalikai yra ir persekiojami. Jiems draudžiama rinktis šv. Mišioms ar katekizmo pamokoms. Kunigams užginta lankyti tikinčiuosius, o misionierių daugybė yra nužudyta.

Todėl Šventasis Tėvas prašo mūsų maldų kenčiančiai Bažnyčiai Rodezijoje, Pietų Afrikoje, Zimbabvėje, Botsvanoje, Angoloj, Namibijoj ir Mozambike. Teturi katalikai drąsos atsisipirti savo engėjams ir pasauliui vėl spinduliuoti Kristumi.

Turino drobulės paskutiniai tyrimai baigti, tačiau, kaip matome, mokslininkai pripažįsta, kad drobulė toliau lieka paslaptis. Jie sutinka, kad Kristaus paveikslas nėra drobėje padirbtas, to paveikslo atsiradimo technika mokslui nežinoma. Mokslininkai tiesiog nežino, kaip tas paveikslas drobėje atsirado.

IŠ RELIGINIO GYVENIMO

Vatikanas. — „Laborem Exercens“ (Darbą atliekantis) tai nauja popiežiaus Jono Pauliaus II enciklika, pasisakanti darbo ir dirbančiųjų klausimais. Enciklikoje primenama 90 m. sukaktis nuo Leono XIII parašytosios socialiniais klausimais enciklikos „Rerum Novarum“ paskelbimo ir nurodomi tolimesni Katalikų Bažnyčios mokymai bei II Vatikano Susirinkimo pasisakymai žmogaus darbo srityje. Enciklika pareiškia, kad jau pirmieji Šv. Rašto puslapiai nusako, jog darbas yra pagrindinė žmogaus gyvenimo žemėje plotmė. Nurodomas objektyvusis darbas, kuris pasireiškia žmogaus veikla žemdirbystėje, pramonėje bei technologijoje, ir subjektyvusis darbas, kreipias dėmesį į patį darbininką. Žmogaus darbo vertė nustatyti ne pagal darbo kokybę, bet pagal dirbantį asmenį, nes darbas yra žmogui, o ne žmogus darbui. Nurodoma, kad krikščioniškoji tiesa prieštaraujanti materialistinei ir ekonomistinei minčiai, pagal kurią į žmogų žiūrėtina kaip į gamybos įrankį. Darbininkų solidarumas, kuris pasireiškė jau praėjusiam šimtmečiui, kaip tik ir yra atliepiantis žmogaus, kaip darbo įrankio, nužeminimą ir iš to kylančias socialines negeroves. Šventraštinė žmogaus užduotis „apvaldyti žemę“ apima visą žmogaus veiklą. Žmogus darbuodamasis ne tik perkeičia gamtą bet ir save papildo. Taip jis sudaro pagrindą savo šeimai ir prisideda prie savo tautos gerovės.

Darbo ir kapitalo sankirtis dabartiniame istorijos tarpsnyje atidžiai apžvelgiamas enciklikoje. Tai sankirtis prasi-dėjęs socioekonominėje srityje, bet dabar jau tapęs ideologiniu sankirčiu tarp liberalizmo ir marksizmo, kuris skelbia klasių kovą, pasinaudodamas politiniais metodais. Šiame kontekste popiežius tikintiesiems primena darbo pirmumą kapitalo atžvilgiu ir asmens pirmumą daiktų atžvilgiu. Nurodoma, kad šioje

žemėje atsiradęs žmogus jau randa gamtos turtus, kurių nesukūrė, o gavo iš Dievo, ir taipgi randa įvairias priemones tiems tur-tams apdoroti. Ekonomizmo ir materia-lizmo klaida esanti kapitalo priešpasta-tymas darbui, tarsi tai būtų dvi nežinomos jėgos. Ši klaida yra sudavusi smūgį darbi-ninkui. Privačią nuosavybę Katalikų Bažnyčia visada yra laikiusi priklausomą ir pajungtą bendram gėrybių naudojimo principui. Panašiai katalikiškasis socialinis mokslas siūlo bendrą darbo priemonių nuosavybę, remdamasis asmenine darbo samprata.

Darbininkų teisės enciklikoje taip pat gvildenamos. Jos esančios dalis visų žmo-gaus teisių, kurias turi gerbti kiekvienas darbdavys, ar jis būtų tiesioginis ar netie-sioginis. Tiesioginis darbdavys — tai asmuo arba įstaiga, su kuriais darbi-ninkas tiesiogiai sudaro darbo sutartį. Netiesioginis darbdavys — tai grupė asmenų ar įstaigų, kuri apsprendžia visą socioekonominę sistemą (pvz. darbo politika arba daugiavalstybinės darbo su-tartys). Norint išvengti nedarbo, būtina pradėti su pasaulinio masto planu, garan-tuojančiu kiekvieno asmens iniciatyvą. Taipgi rekomenduojamas atitinkamas atlyginimas už darbą pagal asmens poreikius: šeimai reikalingą išlaikymą, moters vaidmenį šeimoje, asmens teisę į poilsį ir į socialinius priedus. Šiuo atžvil-giu darbo sąjungos esą nepamainomas bendruomeninio gyvenimo elementas. Tačiau jos turinčios kovoti ne „prieš“ kitus, o „už“ teisingą gėrį. Taipgi turi būti užtikrinta teisė žmonėms streikuoti, vengiant tos teisės piktnaudojimo. Toliau enciklika apibūdina eilę specifinių dalykų — žemdirbystę, invalidų atvejį, ateivių klausimą.

Darbo dvasingumo formavimas — tai Katalikų Bažnyčios užduotis. Čia primenamos ir Šv. Rašto ištraukomis bei

II Vatikano Susirinkimo pasisakymais paremiamos trys pagrindinės tiesos: 1. kiekvienas, net ir menkiausias, dienos darbas suprantamas kaip žmogaus dalyvavimas Kūrėjo darbe; 2. Jėzus Kristus yra dirbančio žmogaus pavyzdys; 3. tiktai Kristaus Kryžiaus ir Prisikėlimo šviesos akivaizdoje matomas žmogaus darbas pilnai išaiškina ir duoda vertę visam žmogaus žemiškam gyvenimui.

Vatikanas. — Arkiv. Paulius Marcinkus, proprezidentas Vatikano valstybės komisijos, buvo gražiai aprašytas Vatikano laikraščio „L'Osservatore Romano“ angliškoje laidoje. Nurodoma, kad jam ir toliau paliktos nuo 1971 m. iki šiol eitosios Religinių Darbų Instituto prezidento pareigos. Laikraštyje jis minimas kaip pirmas amerikietis, pakeltas į tokias aukštas pareigas Vatikane. Nurodoma, kad jis gimęs iš lietuvių tėvų ir 1947 m. įšventintas kunigu Čikagos arkivyskupijoje. 1950 m. buvo pasiūstas Romon studijuoti teisę Šv. Gregoriaus universitete, o 1952 m. pradėjo dirbti Vatikano valstybės sekretoriato ir po dvejų metų buvo įjungtas į diplomatinį korpusą bei paskirtas Bolivijos nunciatūros sekretoriumi. 1956 m. jis buvo paskirtas Otavos apaštališkon delegatūron Kanadoje, o 1959 m. sugrąžintas Romon darbuotis Vatikano valstybės sekretoriato anglų kalbos sekcijoje. Be visų kitų darbų arkiv. Marcinkus buvo nuolatinis Pauliaus VI vertėju audiencijų metu ir pradėjo organizuoti pirmąsias tarptautines popiežiaus keliones, pradedant Pauliaus VI apsilankymu Bombėjaus mieste, Indijoje, 1964 m. Vyskupu jis buvo konsekruotas 1969 m. ir paskirtas Religinių Darbų Instituto sekretoriumi. Už dvejų metų jis tapo to paties instituto prezidentu ir toliau tęsė tarptautinių popiežiaus kelionių organizavimą iki paskutiniosios Jono Pauliaus II kelionės į Filipinus bei Japoniją. Naujose pareigose arkiv. Marcinkus bus atsakingas už visą Vatikano valstybės vidaus tvarką ir gerovę. Jo žinioje bus technikos, ekono-

mijos ir sveikatos įstaigos, Vatikano radijas, paštas ir muziejai.

Vatikanas. — Singapūro respublika užmezgė diplomatinius ryšius su Vatikanu. Vatikanas atidarys Sinagapūre nunciatūrą, o Singapūras prie Vatikano — savo atstovybę.

Londonas. — Dabartinio popiežiaus Rytų Europos politiką komentuoja įtakingas anglų žurnalas „The Economist“. Jis pastebi dabartinį Vatikano atsiribojimą nuo ankstesnio perdėto bendradarbiavimo su komunistinėmis valdžiomis. Pasak žurnalo, tai joks sutapimas, kad prie naujojo popiežiaus nė vienas „taikos kunigas“ nebuvo paskirtas vyskupu komunistiniuose kraštuose. Jonas Paulius II juk pats yra kilęs iš krašto, kurio hierarchija atmetė Vatikano norimą paskirti tiesioginį savo atstovą ir pati ėjo subtilia priešinimosi ir sugyvenimo su komunistine valdžia linkme. Tokia laikysena bandoma pritaikyti ir kitur. Lietuvio mons. Audrio Bačbio paskyrimas Vatikano viešųjų reikalų pasekretoriumi, kurio atsakomybėje esanti visa Vatikano Rytų Europos politika, o taipgi paskyrimas kitų iš Rytų Europos tvirto nusistatymo kunigų diplomatinėn tarnybon liudija popiežiaus ilgam laikui uždedamą antspaudą ant Vatikano užsienio politikos. Čekoslovakijos valdžia, išsigandusi, kad neatsitiktų taip, kaip Lenkijoje, dabar atmeta visus vyskupais siūlomus Vatikano kandidatus. Ji net pakėlė kunigams mokamas valdiškas algas, kad juos izoliuotų nuo žmonių. Jugoslavija, kurios 32% gyventojų yra katalikai, taipgi daro spaudimą tikintiesiems bei jų vadovams, tačiau vyskupų autoritetas žmonėse ten esąs labai didelis, o paskutiniuoju metu jaunimo tarpe ypatingai pakilęs ryšium su tvirta naujojo popiežiaus laikysena.

Bratislava. — Čekoslovakijoje praėjusią vasarą įšventinta 20 kunigų. Šventimai tą pačią dieną buvo suteikti keliuose miestuose: Bratislavoje, Nitroje, Banske,

Bysricoj ir Presove. Visi įšventintieji mokslą baigė tarpvyskupinėje Bratislavos seminarijoje. Penki iš naujų kunigų buvo įšventinti Rytų apeigomis. Visuose miestuose šventimų proga dalyvavo gausios minios tikinčiųjų. Tai pirmas tokio plataus masto reiškinys pastaruoju metu Čekoslovakijoje.

Monako-Ville. — Monako kunigaikštijai Jonas Paulius II suteikė garbę ir kunigaikštijoje esančią vyskupiją pakėlė į arkivyskupijos rangą. Ta proga sutartyje su Vatikanu Monako valdovas princas Rainier III atsisakė nuo 1887 m. turėtosios privilegijos nominuoti savo valstybėje vyskopus, kanauninkus, klebonus ir vikarus. Monako valstybė yra 467 akrų ploto nepriklausoma kunigaikštija, kurios beveik visi 25,000 gyventojų yra katalikai. Kunigaikštijoje yra 5 parapijos ir darbuojasi 14 pasauliečių kunigų bei 19 vienuolių kunigų.

Sirakūzai. — Kun. Frank R. Haig, SJ, 52 m. amžiaus, JAV valstybės sekretoriaus brolis, paskirtas Le Moyne jėzuitų kolegijos prezidentu. Nuo 1966 m. iki 1972 m. jis buvo Wheeling kolegijos prezidentu, o paskutiniu metu profesoriavo Loyolos kolegijoje ir vadovavo inžinerijos, skaitytuvų bei fizikos fakultetui. Jo paties mokslinė sritis yra astrofizika.

Paduva. — Dalyvaujant Lisabonos patriarchui portugalui kardinolui Ribeiro, Paduvoje buvo iškilmingai užbaigti Lisabonoje gimusio švento Antano paduviečio mirties 750-tieji jubiliejiniai metai. Lisabonos patriarchas, kalbėdamas jubiliejaus užbaigimo pamaldų metu, ypač iškėlė šventą Antaną paduvietį, kaip drąsų, ryžtingą krikščioniškosios tiesos skleidėją, kuris nebijojo griežtai pasmerkti jo gyvenamųjų laikų neteisingumo apraiškas. Šventas Antanas paduvietis, pažymėjo patriarchas, nuosekliai liudijo krikščionybę visu savo gyvenimu, kuris buvo persunktas nuolankumu, žmonių meile ir skausmu.

Vatikanas. — Popiežius Jonas Paulius II-sis atskirose privačiose audiencijose priėmė šešis arkivyskopus ir vyskopus, jų tarpe — apaštalinis nuncijus Olandijoje, Australijoje ir Dramblio Kaulo Kranto respublikoje ir tris vyskopus iš Tanzanijos, atvykusius į Vatikaną su oficialiu „ad limina“ vizitu.

Vatikano valstybės sekretorius, kardinolas Casaroli, iš savo pusės, priėmė tris naujus užsienio valstybių diplomatus atstovus prie Apaštalo Sosto — Honduro, Dominikos respublikos ir Ekvadoro ambasadorius, kurie, pradėdami savo diplomatinę misiją Vatikane, įteikė kardinolui skiriamųjų raštų nuorašus.

Baden-Baden. — Tarptautinis olimpinis komitetas, šiomis dienomis posėdžiavęs Baden-Badene, Federatyvinėje Vokietijoje, suteikė popiežiui Jonui Pauliui II olimpinį aukso medalį. Tai olimpinio komiteto išskirtinis atžymėjimas, kuris paprastai yra suteikiamas tik už ypatingus nuopelnus tarptautiniam olimpiniam sąjūdžiui. Šiais metais komitetas olimpinis aukso medalius suteikė anglui lordui Dexter, kuris po 48-nerių metų bendradarbiavimo su komitetu, pasitraukė iš pareigų, Norvegijos karaliui Olaf, buvusiam olimpiniam čempionui, ir Jungtinių Tautų UNESCO generaliniam sekretoriui Amadou M'Brow. Olimpinis aukso medalis praeityje buvo suteiktas tik du kartus ir abu kartus tik buvusiems Olimpinio komiteto pirmininkams — Avery Brundage ir lordui Killanin.

Vatikanas. — Popiežius Jonas Paulius II-sis, per Vatikano valstybės sekretoriaus pavaduotoją arkivyskupą Martinez Somalo, padėjo Lietuvos vyskupų konferencijos pirmininkui vyskupui Liudui Poviloniui už Lietuvos vyskupų, ordinarų, dvasininkijos ir visų tikinčiųjų vardu telegrama išreikštus linkėjimus Šventajam Tėvui greitai pasveikti. Arkivyskupas Martinez Somalo, popiežiaus Jono Pauliaus II-jo vardu vyskupui Poviloniui atsiųstame laiške rašo, jog

Šventasis Tėvas labai nudžiugo gavęs šį meilės ir atsidavimo pareiškimą, kurį priėmė kaip brangią tarsi savo vaikų dovaną. Už tai dėkodamas, toliau pažymi laiške arkivyskupas Somalo, Šventasis Tėvas visus jus glaudžia prie savo širdies ir prašo Viešpaties, kad visada būtų su jumis. Jonas Paulius II-sis šia proga suteikia vyskupui Liudui Poviloniui ir kitiems jį sveikinusiem Lietuvos vyskupam, kunigams ir pasauliečiams, tikintiesiems savo apaštalinį palaiminimą.

Londonas. — Anglikonų Bažnyčios patariamoji taryba paskutiniame savo posėdyje paragino sudaryti naują tarptautinę anglikonų ir katalikų komisiją, kuriai būtų pavesta toliau ruošti dirvą anglikonų ir katalikų suartėjimui, siekiant abiejų Bažnyčių vienybės. Ligšiol veikusi panaši anglikonų ir katalikų mišri komisija, neseniai užbaigusi savo darbą, buvo paleista. Jos parengtame baigiamajame raporte yra išryškinamos bendros katalikų ir anglikonų pažiūros kai kuriais teologiniais klausimais. Raporto išvadas dabar svarsto anglikonų ir katalikų Bažnyčių vyskapai ir kiti teologijos klausimų ekspertai.

Roma. — Romoje rugsėjo pabaigoj įvyko bažnytinių sąjūdžių tarptautinis suvažiavimas, kurį surengė lenkų katalikų pasauliečių sąjūdis „Šviesa ir Gyvenimas“ ir italų jaunimo katalikų sąjūdis „Išlaisvinimas per bendravimą“. Suvažiavime dalyvauja daugiau negu dvidešimties masinių katalikų sąjūdžių visame pasaulyje atstovai, kurie kelias dienas svarstė būdus, kaip išplėsti tarpusavio broliškus ryšius ir bendradarbiavimą, taip pat tarėsi apie sąjūdžių uždavinius tiek pačios Bažnyčios gyvenime, tiek ir už Bažnyčios ribų, konkrečiai liudijant krikščioniškąjį tikėjimą bendruomeniniame gyvenime.

Madridas. — Ispanijos švietimo ministerija paskelbė valstybinį literatūros konkursą geriausiam veikalui apie šventą Teresę iš Avilos ir josios laikotarpį. Konkursas buvo paskelbtas ryšium su

šventosios Teresės mirties keturių šimtų metų sukaktimi, kuri buvo pradėta minėti visoje Ispanijoje spalio 15 dieną.

Varšuva. — Lenkijos teisingumo ministras, kaip praneša lenkų spauda, pasirašė dekretą, kuriuo yra leidžiama praktikuoti religiją krašto kalėjimuose ir pataisos namuose. Pagal dekretą, kalėjimuose bus leidžiama aukoti šventas Mišias kiekvieną sekmadienį ir svarbių religinių švenčių proga, kaliniai galės atlikti išpažintį ir priimti šventą komunią, taip pat turėti įvairius religinius objektus. Griežto režimo kalėjimuose šventos Mišios galės būti klausomos per radiją.

Viena. — Apaštaly Sosto atstovas prie Tarptautinės Atominės Energijos Žinybos, kalbėdamas eilinėje žinybos darbų sesijoje Austrijos sostinėje Vienoje, paragino pasaulio valstybes nedelsiant siekti branduolinio nusiginklavimo ir branduolinio ginklo uždraudimo, paremiant tarptautinius santykius ne ginklų jėga, bet tarpusavio pagarba, pasitikėjimu ir bendradarbiavimu. Apaštaly Sosto atstovas pažymėjo, jog yra netoleruotina, kad visos žmonijos likimas priklausytų nuo nedaugelio valstybių valdovų, kurie savo rankose laiko mirtiną ginklą, galintį vienu akimirksniu sunaikinti visa, ką žmonijos civilizacija ir pažanga yra sukūrusi per ištisus šimtmečius.

Vatikanas. — Popiežius Jonas Paulius II-sis pasiuntė Egipto respublikos prezidento Sadato našlei sekančio turinio telegramą: „Su giliu skausmu patyriau žinią apie jūsų vyro smurtinę mirtį. Aš aukštai gerbiau prezidentą Sadatą, ypač dėl jo nenuilstamų pastangų taikos labui. Jo netekimas bus didžiai apgailestaujamas, meldžiu, kad Visagalis Dievas šią valandą suteiktų stiprybės jums ir jūsų artimiesiems. Pasirašė — Jonas Paulius II-sis“. Kitą užuojautos telegramą Šventasis Tėvas pasiuntė Egipto respublikos viceprezidentui Mubarakui.

Belgradas. — Jugoslavijos laikraštis „Vecernje Novosti“ paskelbė, kad 11 komunistų pašalinti iš partijos ir 48 nubausti papeikimu už tai, kad jie lankėsi pietinėje Jugoslavijoje, prie Citluko miesto, toje vietoje, kur liepos mėn. šešios mergaitės matė pasirodant Mergele Mariją. Nuo to laiko tūkstančiai jugoslavų apsilankė pasirodymo vietoje. Laikraštis rašo, kad policija suėmė kunigą Jozo Zovko, kuris greit bus teisiamas. Jis savo pamoksluose šmeižęs komunistų

valdžią ir raginęs tikinčiuosius numesti vergijos pančius.

Belfastas. — Šiaurės Airijos protestantų „laisvės kovotojai“ paskelbė, kad jie susprogdino naują katalikų bažnyčią Limavady miestelyje, kur ją pašventino popiežius Jonas Paulius II-sis savo 1979 metų vizito Airijoje proga. Minėta protestantų grupė pagyvino savo veiklą prieš katalikus. Vienas katalikas buvo nušautas savo namuose.

Laivui — aukos

25 dol. — Ona Jusevičienė.

8 dol. — K. Dulevičius.

Po 6 dol. — Antanina Juknevičienė, Julia Daukaitė.

Po 5 dol. — Nikodemas Kardelis, Stella Drumstas, Ona Didžbalis, R. Misevičius, Ieva Jasukaitis, Julia Sveikauskas, Isabelė Gedwill, B. Aninkevičius.

Po 2 dol. — Gertruda Repcys, Juozas Lekys, Anelė Kerutytė.

Po 1 dol. — Juozas Pultinevičius, M. Zurlis.

Laivo administracija labai nuoširdžiai dėkoja gerbiamiems aukotojams už jų dosnumą. Teatlygina jiems Dievas šimteriopai!

KAM VARGINTI AKIS? GERĄ RELIGINĮ STRAIPSNĮ AR PAMOKSLĄ GALIMA IŠKLAUSYTI RAMIAI SĖDINT NAMIE.

Kun. V. Bagdanavičius yra įkalbėjęs juostelėn šiuos straipsnius, apibūdinančius dabartinę Bažnyčios ir tikėjimo būklę:

Pirma juostelė: **Bažnyčia moderniam pasaulyje**

Antra juostelė: **Besikalbanti Bažnyčia** (vienoje pusėje ir antroje pusėje) **Kur eina Bažnyčia po Antrojo Vatikano susirinkimo?**

Aparatą juostelėms klausyti galima įsigyti elektroninių reikmenų parduotuvėse. Jų galima gauti už 50 ar 25 dol. Kiekviena juostelė kainuoja po 3 dol. 50 centų. Jas galima gauti **Sūduvos juostelių Klube**

Vladas Šulaitis
7714 Dunbarton Ave.,
Los Angeles, Cal., 90045

DR. ANTANAS KUČAS

ARKIV. JURGIS MATULAITIS MATULEVIČIUS

Gyvosios krikščionybės apaštalas

Įvadą parašė KARDINOLAS ANTONIO SAMORĖ

Tai geriausia knyga, kokia iki šiol buvo išleista, apie Dievo Tarno arkivyskupo gyvenimą, pastoracinę ir vienuolišką veiklą ir apie nugalėtas kliūtis kelyje į tobulą krikščionybę. Jo palaimintojo paskelbimo byla yra prie pabaigos Vatikane. Reik tik susipažinti su jo gyvenimu ir prašyti šv. Tėvą šią beatifikacijos bylą pagreitinti.

Veikalas yra 592 psl., didelio formato, kietais viršeliais.

Kaina: \$15.00, pasiuntimui paštu reikia pridėti \$1.03.

Gaunama DRAUGO administracijoje, 4545 W. 63rd St.,
Chicago, Ill. 60629.